

echter mee te doen aan wat een waan van de dag dreigt te worden, dat het bestuur der universiteiten en hogescholen volkomen ontoereikend voor zijn taak zou zijn. Wanneer verbetering nodig is – en dat vind ook ik –, dan is deze allereerst nodig in de interne organisatie en coördinatie van de universitaire bureaux en diensten, niet ter zake van het bestuur. Natuurlijk is het mogelijk een drietal managers, voor wie de leiding der universiteiten een volle dagtaak is, aan haar hoofd te stellen en deze uitgebreide volmachten te geven. Misschien zal alles dan geruisloos en soepel verlopen, maar van het eigen karakter der universiteit als universitas docentium et discen-tium, waarbij de docenten deelnemen in het bestuur en de studenten daarin een ruime inspraak hebben, zal na korte tijd niet veel meer over zijn. De universiteit als geheel en de faculteiten en subfaculteiten als de haar samenstellende delen moet men niet uitleveren aan van buiten komende bestuurders, die niet zelf bij onderwijs en onderzoek betrokken zijn. Natuurlijk moeten in het bestuur ook mensen zitting hebben, die sterke verbindingen hebben met de maatschappij en niet onmiddellijke aan onderzoek en onderwijs deelnemen, maar zij moeten daarvoor wel belangstelling hebben, zij moeten ook die zijde van de universiteit, die de eigenlijke en voor-naamste is, als voor hen van uitnemend belang beschouwen en niet opgaan in een zuiver technisch drijven van een universitair bedrijf. Daarnaast is het noodzakelijk, dat ook de hoogleraren bij het bestuur der universiteit betrokken blijven. Hun verantwoordelijkheid voor een doelmatig beheer van hun instituten en voor aan de eisen van de tijd aangepaste methoden van onderwijs en onderzoek zal er door worden gescherpt. Ik voel mij in deze opvatting gesterkt door hetgeen de scheidende president-curator van de Universiteit van Amsterdam Mr. G. van Hall daarvoor bij zijn afscheid eergisteren zei. Niet, dat de senaat aan het bestuur der universiteit moet deelnemen, is in het geding, zei hij, maar het hoe.

In het bijzonder pleit ik met klem voor collegiale besturen van universiteit en faculteiten. De voorzitter zij steeds voorzitter van een klein bestuur. Helaas heeft men bij de instelling van de medische faculteit in Rotterdam het leidersbeginsel ingevoerd. Is dat in het algemeen vreemd aan onze traditie en volksaard, het is ook vreemd aan de Nederlandse universiteit, zoals zij in de loop van eeuwen een eigen type heeft gekregen.